

నాకు దయానంద్ మీద ఒక స్థిరాభిప్రాయం ఉంది. చూస్తూ చూస్తూ అర్థరూపాయి ముష్టివాడికి దానం చేసే జాలి గుండెలేదు వాడికి. ఒక వాడిలోనే కాదు. నిజానికి నా లోనూ, నాకు తెలిసిన అనేక మందిలోనూ లేదా మంచితనం.

కాని దయానంద్ నేను చూసేలా జేబులోంచి అర్థరూపాయి బిళ్ళ తీసి చూపు సరిగా అనని ఆ ముసలి బిచ్చు గాడిబొద్దెలో తంగు మనేలా వెయ్యడం నన్ను అమితంగా ఆశ్చర్య పరిచింది. నై ని కు ల మధ్య రాజులా, అయిదు, రెండు పైసలనాణాల ఘద్య అదిఅందంగా అమరి ఉంటుందను కున్నాను.

ఎందుకీంత ధర్మ బుద్ధి కలిగిందీ రోజు అని అడగ లేదు. నేను మౌనంగావాడి వెనకే వడిచాను పార్కుదాకా. వాడు ప్రపంచంలోని అనేక సంగతుల గురించి మాట్లాడాడు అనర్థకంగా, కాని అర్థరూపాయి ఎందుకు దానంచేశాడో చెప్పనే లేదు.

పార్కులో నేనే కానూను వేరు సెనక్కాయలు. అరగంటదాకా రోజులా కూర్చున్నాం పార్కులో వేరు సెనక్కాయలు తింటూ. తర్వాత లేచి నెమ్మదిగా వడవసాగాం. అప్పుడైనా చెప్తాడేమోనను

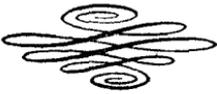
కున్నాను, కాని వాడు ఆ విషయమే ఎత్తలేదు. అడగాలనిపించినా నేను అడగలేదు.

తిరిగి వస్తుంటే, అదే దారి కాబట్టి, వెల్-అండ్ హోటల్ దగ్గర ఆ ముష్టివాడు తారన పడ్డాడు. వాడివైపు చూశాను. నెమ్మదిగా బెక్కతూ ఏడుస్తున్నాడు. వాడి కళ్ళల్లోంచి నీళ్ళు వస్తున్నాయి. అంత పెద్దవాడు ఏడవటం నన్ను కిండ్లీ ఆశ్చర్య పరిచింది.

కథానిక

ధర్మం

మల్లాది
వెంకట
కృష్ణమూర్తి

ఆ ముష్టి వాడి బొచ్చె పూర్తిగా ఖాళీ అయింది. రాజు వచ్చి సైనికులని యుద్ధం ఫిరమించ మంటే ఖాళీ అయిన యుద్ధ రంగంలా.

“ముష్టి వాడైతే మాత్రం ? కడుపు నిండా తిని సత్తు అర్థ రూపాయా ఇచ్చేది? ఆ మాత్రం చూసుకోవక్కర్లా ? అయినా ఏ తలకు

మాసిన వెధవంట సత్తు అర్థ రూపాయలు దానం చేసేది?” “హోటల్ కాషియర్ అర పులు వద్దనుకున్నా మ చెవిన పడ్డాం.

దయానంద్, దయానంద్ ప్రక్కనే నేను నిశ్చలంగా నడిచాం, ఆ ముష్టివాడి ముందు నుంచి నేల చూపులు చూస్తూ.

అభ్యుదయ